

BIBLIO (ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙ) ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΣΟΥ

ΑΝ ΞΕΣΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ «μπεστσελερούδες» με τις συναισθηματικές κορόνες και τους λυρισμούς της απελπισίας, η ελληνική παραγωγή διαθέτει τη δική της δύναμη σε ονόματα γυναικών συγγραφέων. Ως δυναμική αντίστιξη στη μετα αρλεκιν εποχή λειτουργούν ειρωνικές πένες και ιδιότυπα γυναικεία σύμπαντα που πλάθουν με τον δικό τους τρόπο οι Ελληνίδες συγγραφείς. Για παράδειγμα, χρόνια τώρα η Ερηνη Σωτηροπούλου υπονομεύει τη γυναικεία λογοτεχνία από τα μέσα, χρησιμοποιώντας τα ίδια της τα εργαλεία. Υιοθετώντας δηλαδή υποτιθέμενα γυναικείες θεωρίες, πλάθει ένα δικό της σουρεαλιστικό σύμπαν όπου τίποτε δεν είναι όπως ακριβώς φαίνεται. Χαρακτηριστικό είναι το τελευταίο της μυθιστόρημα με τον επίσης ειρωνικό τίτλο «Εύα» (εκδόσεις Πατάκη), όπου το μηδέν μπορεί να έχει την ίδια ισχύ με το απόλυτο και όπου εφιάλτες και όνειρα ταυτίζονται. Εξίσου ιδιαίτερη είναι η γραφή της Στυλιάνας Γκαλινίκη, η οποία, παρότι πρωτοεμφανιζόμενη, σε καλεί να τη λάβεις σοβαρά υπόψη με το (ειρωνικό) βιβλίο της «Όλα θα πάνε ρολόι (ή σχεδόν)» (εκδόσεις Μελένη). Το οικείο και το ανοίκειο, το καλό και το κακό ως κατηγορίες που φωλιάζουν αναγκαστικά σε κάθε μικρόκοσμο επανέρχονται δυναμικά σε αυτό το μυθιστόρημα με φόντο το κλασικό ελληνικό «χωριό» αλλά με ένα απόλυτα δυναμικό αφηγηματικό τρόπο. Σε διαφορετικό μήκος κύματος αλλά με ασφαλή δείγματα γραφής κινείται η Ελένη Σαραντίτη με τη «Θυσία» (εκδόσεις Πατάκη). Γνωστή ήδη για τα ιστορικά της μυθιστορήματα, για τα οποία έχει αποσπάσει ήδη ξεχωριστές διακρίσεις, η συγγραφέας δεν διαψεύδει ούτε εδώ τους αναγνώστες της. Η «Θυσία» εν προκειμένω είναι άλλη μια μελέτη για την έννοια της προσωπικής και ιστορικής θυσίας με πρωταγωνιστή τον βασιλιά των Σπαρτιατών και αρχιστράτηγο των ελληνικών δυνάμεων Λεωνίδα και άλλη μια απόδειξη ότι οι γυναίκες κατακτούν δυναμικά τον ανδροκρατούμενο χώρο του

ιστορικού μυθιστορήματος. Ξεχωριστή περίπτωση ανάμεσα στα γυναικεία ονόματα είναι αυτή της βιβλιοκριτικού Λίννας Πανταλέων, η οποία παρά το νεαρό της ηλικίας της καταθέτει τη δική της μεστή και διευδυτική ματιά σε μια άκρως ελαφριά και επιφανειακή εποχή. Η περίπτωση της είναι αξιοπρόσεκτη, δεδομένου ότι σπανίζει το παράδειγμα της βιβλιοκριτικού με προσωπική άποψη και συγκεκριμένο εννοιολογικό οπλοστάσιο. Επιπλέον, η Πανταλέων ερμηνεί στις αρετές της ελληνικής μυθολογίας ανα-

καλύπτοντας τις κρυφές δυναμικές της και διεκδικώντας απλώς «αναγνωστικά δικαιώματα» παρά μια θέση στο ήδη αραιωμένο πάνελ της νομενκλατούρας των βιβλιοκριτικών. Και είναι επίσης ευχάριστο που ένας εκδότης αποφασίζει να κυκλοφορήσει μια συλλογή από το καθόλου-δημοφιλές είδος των κριτικών βιβλίου με την υπογραφή της Λίννας Πανταλέων σε μια συλλογή που φέρει τον θαρραλέο τίτλο «Αναγνωστικά δικαιώματα» (εκδόσεις Πόλις). ■

